

Poprád, 1897. május 10. – Legyesbénye, 1972. július 23.

Apja csendőr-tiszthelyettes volt. A kassai premontrei gimnáziumban érettségizett, majd 1914-ben papi seminarista lett. 1916-tól a budapesti Központi Papnevelde hallgatója, a világháború miatt csak 1919 októberében szentelték pappá. Előbb Regeteruszkán segédlelkész, majd Eperjesen hitoktató. 1926-tól Kassán a szlovák iskolák hitoktatója, a magyar vallásos egyesületek titkára, a legényegylet szervezője és vezetője. 1939-től a kassai városi képviselőtestület tagja, teológiai tanár és lelki igazgató, a Foederatio Emericana lelkésze. 1940-től püspöki tanácsos, két évvel később pápai kamarás. 1945-ben püspöke Kelyhecre helyezte, onnan utasították ki a csehszlovák hatóságok. Előbb Hollóházára került, majd Sárospatakon plébános lett, alapítója volt a Katolikus Leányok Országos Szervezetének, beválasztották a helyi képviselő-testületbe. 1947. júliusban belépett a Demokrata Néppártba, az augusztus 31-i választásokon a párt Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj megyei választókerületéből jutott be a törvényhozásba. Egyházi felettesei felszólítására mandátumáról lemondott, amelyet 1947. szeptember 17-én jelentettek be a törvényhozásban. Visszavonult a politikai élettől, 1949-ben a Vallás-és Közoktatásügyi Minisztérium eltiltotta az iskolai hitoktatás folytatásától. 1955-ben Fáj községbe, majd 1962-be Legyesbénye plébániájára helyezték.